

ישעיהו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה
 מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים, נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

בן יברך ישראל

בשבוע זה מסיימים אנו לקרוא את חומש בראשית, אותו התחלנו בשבוע שלאחר שמחת תורה, ומאז - במשך שתיים עשרה שבועות - למדנו ושיננו את פרקי בריאת העולם והשתלשלות הדורות מאדם הראשון עד שבטי ישורון, במעשי אבות סימן לבנים. כאשר מסיימים אנו לימוד זה בברכת יעקב אבינו לבניו בעת פרידתו מהם, ברכות שעומדים לכלל ישראל מאז ועד עולם.

גם את נכדיו שנולדו במצרים - אפרים ומנשה בני יוסף הצדיק - בירך יעקב אבינו בברכה מיוחדת באמרו 'המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרוב בקרב הארץ', ברכה אותה אנו חוזרים ואומרים מידי ערב בקריאת שמע על המיטה.

ברכה נוספת אמר הוא להם, כאשר אמר 'בן יברך ישראל לאמור, ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה', כשנוסח ברכה זו מלווה עד היום הזה כל אבא מישראל בעת שמברך הוא את בניו, וכדברי רש"י 'הבא לברך את בניו, יברכם בברכתם ויאמר איש לבנו: ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה', ברכה זו נאמרת ברטט ברוב תפוצות ישראל על ידי האבות לבניהם בערב יום הכפורים כשכבר הכל ערוכים ומזומנים לקראת היום הקדוש, והאב לבוש בבגדי הלכן הצחורים, ומניח את ידיו על ראש בניו אחד אחד, ומברך את כל אחד ואחד מקירות לבו בנוסח ברכה זה, ברוב רגש ואף בדמעות שלישי.

כמו כן, בבתים רבים מקהלות ישראל השונות, נהוג שמדי ליל

שבת, כשחזור האב מבית הכנסת קודם הקידוש, מברך הוא את בניו בנוסח ברכה זו 'ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה', תוך כדי נתינת ידיו על ראשיהם.

בטעמו של מנהג זה נאמרו כמה וכמה טעמים, הטעם הראשון ביאר היעב"ץ בסידורו, ששעה זו של אחר תפילת ערבית של ליל שבת, היא שעת רצון שבו חל השפע, וראויה הברכה שתחול, וראוי להמשיכו על הילדים במיוחד שאין בכוחם להמשיך שפע במעשיהם. והוסיף עוד, שגם הבנים הגדולים מקבלים את הברכה מאביהם בשעה זו, ונכון הוא.

טעם נוסף נאמר בזה בספר מעבר יבק (שפתי רננות אות פג) שעל ידי הנפש היתירה תחול הברכה של המברך על המתברך. והוסיף עוד טעם, שאין שטן ופגע רע בשבת, ואין מקטרג על הברכה שתחול. ומבואר שם, שגם על המברך חל הברכה על ידי כך.

וטעם נוסף הובא בסידור אוצר התפלות, שבימות השבוע כשאדם טרוד על המחיה ועל הכלכלה, ובשאר טרדות המוציאים את האדם משלוות נפשו, קורה והאב כועס על בנו ואף אומר לעברו מילת קללה חס וחלילה, וכדי שלא תחול הקללה על הבן, מברכים אותם קודם לכן בימות השבת, שלא ישלוט בהם שום דבר רע.

והחתם סופר (שו"ת אורח חיים, כג) כתב טעם נוסף, כי הברכה חלה, רק אם המברך הוא בשמחה ובמנוחת הנפש. ולכן בימות החול כשהאנשים טרודים הם, אין הם ראויים להחיל

את הברכה, וכשננסת השבת, והאדם במנוחת הנפש, זו היא השעה הרצויה להחיל על ידה ברכה.

ונמצינו למדין, כי שעה זו של התחלת השבת, היא זמן הברכה והשפע, ושעת מנוחת הנפש הראויה לברכה, ולכן ראוי להמשיך את הברכה אף על הילדים.

דומה כי כשמתבוננים לעומק הדברים, אך למותר הוא להכביר במילים על חשיבותה של ההכנות הנפשיות והמעשיות לשבת המביאות את האדם לכך שעם כניסת השבת מקבל הוא אותה במנוחת הנפש ובשמחה, כי אם שעה זו היא שעת השפע שבה חלה הברכה, ודאי שכל אחד רוצה ומעוניין להמשיך ברכה על עצמו, ולא ההיפך חלילה וחס, וכשהאדם מקבל את השבת - שהיא הממשיכה את השפע והברכה על האדם - בצורה ראויה, הרי שאכן מקבל הוא את שפעת הברכה עליו.

וכשאים לאחר קבלת שבת שכזו, לברך את הבנים, ולמשוך גם עליהם שפע ברכה, פנים אחרות באו לכאן, כי גם המברך בעצמו מלא בשפע ברכה וטובה. ומי הוא זה שאינו רוצה ומעוניין להמשיך עליו ועל בניו ובנותיו את מקסימום השפע והברכה האפשריים!?

הנה כי כן, נסיים את ההכנות לשבת זמן מה קודם הדלקת הנרות, ובשעת הדלקת הנרות כבר הכל יהיו מוכנים וערוכים לקלוט את שפע הברכה שבאה עם כניסת השבת.

לסיומה של תקופה

ברגשות גואים מגישים אנו בפני הציבור החשוב שיחיו לאוי"ט את העלון החותם את סדרת העלונים לחומש בראשית, וזאת מתוך הודאה לשעבר ובקשה על העתיד להמשיך להפיץ את אור כבודה של השבת בתוך שלומי אמוני ישראל.

עלון זה שיצא לאור - כזכור - לראשונה בתחילת שנה זו בשבת שובה, ומאז מופיע ב"ה לאור מידי שבת בשבתו, קנה מקום של כבוד בקהילות הקודש השונות בתפוצות ישראל בכל העולם כולו, כשאלפים ורבות קוראים והוגים בו מידי שבוע בשבוע, בדברי תורה והלכה מלווים בספורי קודש והנהגות מופלאות מגדולי הדורות זיע"א.

ועם סיומה של תקופה, מרשים אנו לשוב ולבקש מהציבור הגדול והקדוש, להיות שותף בדבר נשגב זה, וליטול חלק בהפצת העלון דבר הכרוך בעלויות כספיות ניכרות, וכבר הובטחו כי הוצאות השבת אינם שבות ריקם, ומה לנו גדול יותר מהוצאת שבת כזו שמרבה את כבוד השבת באופן מופלא שכזה ברחבי העולם כולו.

תזכו למצוות ולשפע ברכות.

פניני הלכה

שאלה: מתי הוא הזמן הראוי להתעסק בהכנות לצרכי שבת?
תשובה: מצוה להשכים בערב שבת בבוקר ולהכין צרכי שבת בבוקרו של יום השישי, ויש אומרים שהוא מן התורה. ומבואר אם כן, שלכתחילה ראוי לאדם להכין את כל צרכי השבת ביום שישי עצמו בשעות הבוקר, ולא קודם לכן. אמנם, אם יהיה טרוד ביום שישי, או שהוא מלאכה הדורשת טירחה רבה, ראוי להתחיל אף קודם יום שישי. ולכתחילה אף כשמקדים להכין, יכין מיום רביעי ואילך, שמיום רביעי כבר שייך הוא לשבת הבאה. ומכל מקום יש שכתבו שיש מצוה להכין לצרכי שבת מיום ראשון ואילך, וכל יום יכין משהו לקראת השבת. אך עיקר ההכנה היא ביום שישי בבוקר, וכפי שהתבאר בתחילת הדברים. ואף כשהכין את כל צרכי השבת מבעוד מועד, ראוי להוסיף משהו בהכנה לקראת כניסת השבת. מקורות: שולחן ערוך ומגן אברהם ופרי מגדים רנ, א ומשנה ברורה שם, ב; מטת משה אות תיא; דרכי משה סימן רנ בשם אור זרוע וב"ח שם.

לשון חכמים

מי שאינו בקי בשיעור בין השמשות ואינו יודע מאימתי יוסיף עליו צריך להסתלק מכל ספק ולקבל שבת הרבה קודם תחלת השקיעה ולכן ידליק הנרות בעוד שהשמש בראשי האילנות. (שולחן ערוך הרב רסא, ו)
ולכן בחורף יש להזהיר את העם שיקדימו הרבה בעוד השמש על הארץ, ועתה נדפסו בהלוחות זמן השקיעה של כל ימות השנה, ויש להדליק נרות לכל הפחות לא יאוחר מן חצי שעה קודם הזמן הנכתב בהלוח וכל הזהיר וזריז בקדימת שבת קדש מקדימין לו ברכות מן השמים. (ערוך השולחן רסא, ח - ט)

אמרת השבת

אנשי כנסת הגדולה טבעו מטבע לשון בתפילות השבת: "ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענגו מטובך".
תמה הבעל שם טוב הקדוש, הרי העונג דרכו להיות קודם השביעה, ומהו זה שאמרו 'ישבעו ויתענגו'? וביאר הבעל שם טוב, שבתענוגי העולם הזה אכן יש אופנים של שביעה שאחריהם אין עוד עונג, כמו במאכלים וכיוצא בזה. ויש אופנים של עונג, שאין בהם שובע לעולם, כמו ממון. לעומת זאת, עונג התורה מגיע דווקא לאחר השביעה, שאדם בתחילת דרכו בלימוד התורה, הדבר הוא קשה לו ומר, ורק אחר שממלא את עצמו בתורה, מתחיל הוא להרגיש את העונג האמיתי בלימוד התורה. זהו איפוא מה שתיקנו לנו אנשי כנסת הגדולה במטבע התפילה, לבל נחשוב שעונג השבת הוא רק עונג של אכילת מאכלים גשמיים וכיוצא בזה, לא ולא, עיקר עונג השבת הוא מלימוד התורה ומרוחניותה של השבת, שאת זה מרגישים רק אחרי ששבעים וממלאים את הנפש מהם, ואחר כך מרגישים את העונג האמיתי. זהו הביאור 'ישבעו ויתענגו מטובך'. (כתר שם טוב)

פרשת השבת

יִרְא מְנַחָה כִּי טוֹב וְאֵת הָאָרֶץ כִּי נַעֲמָה וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסִבְלָן וַיְהִי לְמִס עֶבֶד (מט, טו)
פירש הכלי יקר, 'וירא מנוחה כי טוב, כי אין קנין התורה תלוי בתנועה כמו קנין הממון כי על הרוב יביא ממרחק לחמו, אבל קנין התורה תלוי בעמל הנפש ומנוחת הגוף, כי מטעם זה ניתנה התורה בשבת יום מנוחה'.
ונמצינו למדין מדבריו, כי עיקר האפשרות להשיג כראוי את קנין התורה לנפשו ועצמיותו של האדם, הוא ביום השבת, שבו הגוף נח, והנפש יכולה לעמול ולקנות את קנייני הנצח.
וכתב רבי משה שמואל שפירא זצוק"ל, שזהו הביאור במאמר חז"ל (מובא בטור סימן רצ) 'אמרה תורה לפני הקדוש ברוך הוא, בני ישראל עסוקין בפרנסה, מתי יבואו ללמוד תורה? אמר לה הקדוש ברוך הוא, יש לי זיווג בשבילך ושבת שמו, שבו ישראל בטלים ממלאכתם ויכולין לעסוק בך'. שכן, לא רק שהשבת היא יום פנוי מעסקי חולין ויש בו אפשרות טכנית ללמוד בו, אלא הוא הזיווג של ישראל עם התורה, כי יש בו התאמה מיוחדת לתורה, והוא יום מסוגל במיוחד ללימוד. שכן על ידי מנוחת הגוף, יכולה הנפש לעמול ולקנות את קנייני התורה. ודווקא עמל הנפש, הוא המביא את המנוחה האמיתית לאדם, כנאמר 'וירא מנוחה כי טוב ומתוך כך יזיט שכמו לסבול' היינו עול תורה, לפי שזה הוא המנוחה האמיתית. (מובא בלקח טוב עמוד קסו)

מעשה לשבת

השבים שגילה את הסוד

שעל ראש אשתו, שאין זה הכיסוי של שבת היקר אותו קיבלה במתנה בעת נישואיה, שהיו רקומים בה חוטי זהב לצד חוטי משי יקרים, והיא חבושה בכיסוי מאריג פשוט אותו היא היתה לובשת בדרך כלל רק ביום חול.

תמה רבי משה על השינוי, ולא הבין מדוע אין זוגתו הצעירה מכבדת את השבת בכסות שיש ברשותה לכבוד השבת?

כאן לא היתה לה ברירה, ובאפוק רב כשהיא עוצרת בכח את דמעוניה, סיפרה לאישה, כי לא היה בבית אחיה מעות כדי לקנות יין לקידוש עבורם, ולכן משכנה את הצעיף היקר כדי להשיג יין לקידוש.

רבי משה שהתוודע רק עכשיו למצב הקשה בו הוא עצמו נתון, לא אמר כל השבת דבר. אך עם זאת השבת, החליט שלא להכביד עוד את עולו על גיסו, ומשום כך החליט שאם תבוא אליו הצעת רבנות שעל ידה יוכל להרבות יותר בהרצת התורה, משאת נפשו כל הימים, אכן יענה אליה. אך החליט עוד, שהוא מעצמו לא יעשה שום מעשה כדי לחפש רבנות, ורק אם יגיעו אליו בהצעה, יילך לאותו מקום, ויהי מה.

עברו מספר ימים, בהם הוא לא חפץ ליהנות כלל מממונו של גיסו, וכדי לכלכל את עצמו, הוריד כפתורי כסף שהיו על בגדו, וכשפנה אליו עני לבקש צדקה, כפי שהיו רגילים משכבר הימים כשממונו היה מצוי בידו, היה נותן לעני כפתור אחד כשהוא מבקש מהעני למכור את הכפתור, ויחזיר לו את חצי דמי פדיונה, וממנה התפרנס במשך כמה ימים.

כך נמשך הדבר מספר ימים, ולא עבר זמן רב עד שפנו אליו מקהלת דרעזניץ והגישו לפניו כתב רבנות מפואר, ושם הקים את ישיבתו הראשונה, ומשם החל אורו לזרוח על פני תבל.

מידי יום, ומאותו יום ואילך, ועד סוף ימיו, לא עבר עליו יום בלא שלימד תורה ברבים, מלבד בתשעה באב האסור בלימוד התורה.

כך עברו להם שנתיים ימים, שבכל אותו זמן, החזיק אותו רבי הירש גיסו, כפי שהתחייב בעת השידוך, אך ככל הנראה משמים הועידו לרבי משה תפקיד אחר, תפקיד שממנו יזרח אורו לכלל ישראל כולו.

וכך במשך הזמן החל מצב עסקיו להתדרדר, ולצורך החזקת גיסו החל למכור את נכסיו כדי שיהיה לו מהיכן לממן את מזונו. במשך כל אותו זמן, לא ידע רבי משה מאומה ממצב גיסו, כאשר זה העלים ממנו את כל המתרחש, והיה מביא לו את סיפוקו בפנים יפות כדי שלא לצערו.

אך ימים עברו ונקפו, ור' הירש כבר מכר את כל נכסיו, וכבר לא היה לו מה למכור, עד שבשבת אחת כשהזרח רבי משה מבית הכנסת לביתו, הבחין הוא בכיסוי השבים

כשהיה מרן החתם סופר צעיר לימים ולמד בפרנקפורט עיר מולדתו לפני רבותיו - הנשר הגדול רבי נתן אדלר ורבה של פרנקפורט בעל ההפלאה - גמור הוא אומר להקדיש את כל ימיו ללימוד התורה בלא שום עול, ובמיוחד לא חפץ ליהנות מכתרה של תורה ולשמש ברבנות, ומשום כך חיפש אף שידוך כזה, שיהיה בו משום תורה וגדולה במקום אחד, שלא יצטרך להשקיע את עצמו בשום עבודה שהיא, ואף לא בעול של רבנות.

שמע גדולתו של הבחור הגדול בתורה ובכל מדה נכונה הלך לפניו, והגיע למרחקים עד לפרוסטניץ הרחוקה שבבוהמיה, שם דר רבי הירש יערויטץ, איש אמיד ומוקיר תורה כשהוא בעצמו צורבא מרבנן, בנו של רב העיר שכבר נלקח לבית עולמו, והציע לפני הבחור משה סופר את אחותו היתומה, כשהוא מתחייב מצידי שכל מחסוריו יהיו עליו ככל אשר יוכל, למען יוכל הוא לשבת ולשקוד על התורה והעבודה באין שום מפריע.

ואכן, הצעה זו מצאה חן בעיני הבחור שעתידי היה להיות מאורן של ישראל, ועקר לעיר פרוסטניץ, שם נשא את זוגתו, והמשיך בדרכו לשקוד על התורה ועל העבודה ביגיעה עצומה.

מספרים, כי בתקופה זו, היה סדר לימודו באופן זה: במוצאי שבת היה מתיישב ללמוד לאחר הברדלה, ומלבד הפסקה לתפילה, לא אכל ולא נתן נטומה לעיניו עד יום ראשון בלילה, כשמיד לאחר תפילת ערבית הלך ליצעו לשכב, וקודם חצות לילה כבר קם ואכל דבר מה מזון, ולאחר מכן שוב התיישב ללמוד בלא הפסקה עד יום ג' בלילה לאחר ערבית, וחזר חלילה. כך יצא, שהיה הולך לישון רק פעם ביומיים למשך כמה שעות, ומלבד זה היה כל עיתותיו קודש לתורה ותפילה. במשך הזמן אף התקבצו סביבו מספר בחורים מהאיזור, אותם היה מלמד

דבריהם הם זכרונם

מן הכתב סופר רבי אברהם שמואל בנימין סופר - י"ט טבת תרל"ב

רבן של כל בני הגולה היה בעל הכתב סופר, שמילא את מקום אביו בעל החתם סופר ברבנות ובראשות הישיבה של פרשבורג, ואף הוכר בכל העולם היהודי כאחד ממנהיגי הדור, ומכל קצוות תבל הריצו לפניו שאלות בהלכה ובהנהגה.

נעתיק כאן נידון אחד מתשובותיו (אורח חיים סימן נו), בה נשאל אם נשים חייבות בתוספת שבת ויום טוב, או שמא כיון שזה מצות עשה שהזמן גרמא אין הן חייבות בכך.

הכתב סופר מביא מדברי הפרי מגדים, שכתב בפשיטות שנשים חייבות בתוספת שבת, שהרי חייבות בכל דיני השבת, גם בקידוש ושאר הדברים שהם מצות עשה. וכתב הכתב סופר, שבאמת היה מקום לדחות, שרק בדיני השבת עצמה חייבות הנשים גם במצוות עשה שבה, אבל אין הכרח מכך לתוספת שבת שקודם השבת.

אך שוב הביא, שכן מבואר לדעה אחת שנשים מצוות בהבדלה, כיון שגם על כך הן חייבות כדון השבת עצמה. הרי שכל הדינים הנובעים מכח השבת, שוים הם בין באיש ובין באשה. כך שגם לגבי תוספת שבת מסתבר לומר שאשה חייבת בכך כמו האיש. וגם הדעה הסוברת שנשים פטורות מהבדלה, זהו רק משום שהבדלה היא רק מדרבנן, אבל תוספת שבת שלהרבה דעות חיובה מן התורה, נשים שוות לאנשים לכל הדעות.

ובסוף דבריו, לאחר שהאריך עוד בראיות לנידון זה, חזר לדון לפי הדעות שהיו בתוספת שבת הוא רק מדרבנן, אם גם נשים מחייבות בכך, וציידד לומר שבמקום שהמצוה היא באיסור עשה, כמו בתוספת שבת שהמצוה היא שלא לעשות מלאכות, הנשים שוות לאנשים.

ומסיים הכתב סופר את תשובתו במילים אלו: זהו מה שהעלתה מצודתי בעיון מעט בדין תוספת שבת ויום טוב, וה' יוסיף לנו שנות חיים ותוספת מרובה שנהיה מוסיפים והולכים בקדשה מחו"ל אל הקודש.

מן הכתב סופר זצ"ל

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּשַׁבָּת זֶה נֹאמַר בְּסִיּוּם הַקְּרִיאָה בַּתּוֹרָה, בְּקוֹל רֵם: חֲזַק חֲזַק וְנִתְחַזַּק. בְּכַף מְבָרְכִים אָנוּ אֶת הָעוֹלָה לַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַמְּסִים שֶׁל קְרִיאַת הַסֵּפֶר, שְׂיִחְזִיק חֲזַק בְּמַעוֹז הַתּוֹרָה, וְגַם אָנוּ נִתְחַזַּק יַחַד עִמּוֹ.

וְלָמָּה דוֹקָא מְתֵי שְׂמִסְיָמִים? מִשׁוּם שְׂבָאוֹתוֹ זְמַן עָלוּל אָדָם לְחַשֵּׁב לְעֲצָמוֹ, הִנֵּה סִימָתִי, אֲפֹשֶׁר לְצִאֵת קֶצֶת לְנַפְוִשׁ. עַל כֵּן מְכַרְיִזִים אָנוּ, לֹא, יְהוּדֵי אֶף פַּעַם אֵינוּ עוֹזְבִים אֶת הַתּוֹרָה, אֲדַרְבָּה, דוֹקָא בְּזִמְן שֶׁל סִיּוּם, מִתְחַזְקִים אֲנַחְנוּ וּמְכַרְיִזִים כִּי נֵאחֲזוּ חֲזַק חֲזַק בְּמַעוֹז הַתּוֹרָה.

וְהַדְּבָר נִכּוֹן לְגַבִּי כֹל דְּבָר שֶׁל רוּחַנִיּוֹת, כִּכֹּל שְׂמֵרָגִישִׁים רַפְיִין בְּדָבָר, צְרִיכִים לְהִתְחַזַּק יוֹתֵר לְעֲשׂוֹתוֹ בְּהִתְלַהֲבוֹת.

כֵּן גַּם לְגַבִּי הַהִכְנָוֹת לְשַׁבָּת, אֶף שְׁלַעֲתִים הֵם נוֹתְנִים תְּחוּשָׁה שֶׁל כְּבִדּוֹת וְקִשֵׁי, צְרִיכִים לְהִתְחַזַּק לְעֲשׂוֹת זֹאת בְּנֶעֱם וּבְשִׂמְחָה, וְכֵן לְקַבֵּל אֶת הַשַּׁבָּת בְּחֻדָּה.

חֲזַק, חֲזַק וְנִתְחַזַּק.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

משל ונמשל

איש עשיר ואמיד, שגם היה מלומד גדול ומפונק ביותר, עשה עסקה גדולה עם כפרי אחד גם ומגושם, דבר שהניב רווחים עצומים לגביר וגם הכפרי הרויח רווח נאה מאותה עסקה.

חפץ העשיר לעשות מסיבה גדולה יחד עם הכפרי, אך ידע כי מה שמענג אותו לא מענג את הכפרי, ומה שמענג את הכפרי לזרא הוא לו.

מה עשה? הלך וקנה לכפרי את הדברים שגורמים לו את תענוגותיו, גבינה מלוחה ויין חריף, ובתוך כך הלך ודאג למלא את תענוגות עצמו מהדברים שמסיבים לו תענוג, דברים עדינים ומיוחדים, וכך היו שניהם בעונג בשעה אחת.

הנמשל: הקדוש ברוך הוא הרכיב בעולם הזה את הגוף ואת הנשמה, ונתן לנו את יום השבת לעונג, אך מה שמענג את הגוף אינו גורם כל עונג לנשמה, ומצד שני הגוף אינו מבין את תענוגות הנשמה.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? נתן לנו מצוה לענג את השבת במאכלים ערבים ובשאר הנאות הגוף, כך מזינים אנו את הגוף בהנאותיו, ונותן הוא לנו לענג את הנשמה בעונג הראוי לה בלימוד התורה ובשאר הדברים המענגים את הנשמה.

בעל שם טוב

ויושיע לנל הלומדים בו

הופיע ויצא לאור
במהדורה מחודשת
ספר
מוסר
והדרכה

שירי משכיל מנוקד ומבואר

להרה"ק רבי
הילל מקאלמיה
זכותו יגן עלינו אמן

ומבטיח בהקדמתו:
'כל מי שיעיין בזה
יזכה לפרנסה ברווח
וכלכלה בנחת'

להשיג בחנויות הספרים
המובחרות
ובטלפון: **052-7677072**

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה
והדפס כמה עותקים
להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגוריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת
ורואים ישועות
גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים
ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג,
וכן לפרסום בעלון:
052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:
yismechu@yismechu.com

זמני כניסת ויציאת השבת

שבת ויחי

חיפה	בני ברק	ירושלים	
4.14	4.25	4.11	הדלקת הנרות:
5.26	5.28	5.27	מוצאי שבת:
6.01	6.00	6.04	ר"ת: